

15 Kr. pr. Indbygger. Det foreslaas nu at forhøje dette Beløb med 12 Kr., saa at Maksimum i Henhold til Paragraffen skulde blive 27 Kr. Samtidig foreslaas det, at saafremt en Kommunalbestyrelse maatte foretrække at anvende denne Forøgelse af 12 Kr. til Foranstaltninger i Henhold til Dyrtidslovens § 2, altsaa til Bedste for samtlige Kommunens Beboere, skal den kunne faa Samtykke dertil, saa at der ogsaa ydes $\frac{2}{3}$ Refusion af Statskassen for saaledes anvendte Beløb. Der peges i § 3 paa Brændsel som særlig egnet til yderligere kommunale Foranstaltninger i prisnedsættende Retning. Ved Statsforanstaltninger bliver de vigtigste Levnedsmidler jo bragt ud til Befolkningen til overkommelige Priser, nemlig Brød, Flæsk og nu tillige Smør. Brændsel er sikkert ikke i samme Grad som disse Levnedsmidler egnet til en ensartet Statsprisregulering, idet Brændsel jo er højst forskelligartet. De forskellige Kommuner kan med Held anvende enten indenlandsk eller udenlandsk Brændsel. Hertil kommer, at nogle Kommuner har deres Brændsel saa at sige udenfor deres Dør, medens andre maa transportere det langvejs fra. Denne Forskellighed i Brændselets Art og Omkostningerne ved dets Tilvejebringelse gør det naturligt at henlægge Brændselsreguleringen til Kommunerne. Men det vil sikkert ikke kunne bestrides, at i den nuværende Vinter vil Brændsel være en Livsfornødenhed af samme høje Nødvendighed for Befolkningen som Levnedsmidler, og at der derfor neppe kan begrundes nogen Forskel med Hensyn til det offentlige Stilling til Brændsel og disse vigtigste Levnedsmidler. Imidlertid har der som bekendt været nogen Uoverensstemmelse i det andet høje Ting med Hensyn til, hvorvidt Brændsel bør nedsættes i Pris for alle eller kun for de ved Dyrtiden ynskeligst stillede, og for at vise Imødekommen er Lovforslaget nu i Modsætning til, hvad Tilfældet var, da det blev fremsat, saaledes affattet, at Kommunerne stilles frit i Henseende til, om de vil regulere Brændselsprisen for de vanskeligst stillede alene eller vil foretrække at regulere for alle Kommunens Beboere. Endelig foreslaas det i § 4, at Udgifterne til saadanne Foranstaltninger, som allerede maatte være truffene til Bespisning af uformuende Forældre eller Forsørgeres Børn, ikke skal medregnes i det Maksimumsbeløb, som fastsættes i Dyrtidslovens § 5; saa at Kommunerne faar refunderet $\frac{2}{3}$ af Statskassen uanset Beløbets Størrelse. Den sidste Del af Lovforslaget søger

at gøre det lettere for Kommunerne at tilvejebringe de Midler, som efter de foregaaende Paragraffer i Forbindelse med den bestaaende Dyrtidslov maa have til Kommunernes Raadighed. Jeg har ikke ment det rigtig i dette Lovforslag at komme ind paa tidligere Uoverensstemmelser om, hvorledes Dyrtidsskatten bør tilvejebringes, men kun fæstet Opmærksomheden ved de Vanskeligheder, som vitterlig har vist sig for alle ved Benyttelsen af de gældende Dyrtidsskatte regler. Som bekendt gives der Kommunerne Ret til at unddrage visse Medborgere med mindre Indtægter fra Dyrtidsskatten. Begrundelsen heraf er den selvfølgelige, at de, der trænger til Dyrtidshjælp, ikke bør deltage i Erlæggelsen af Dyrtidsskatten, og at der endvidere mellem dem, der trænger til Dyrtidshjælp, og dem, som er vel i Stand til at erlægge Dyrtidsskatten, vil være en Grænsezone, hvor man maaske kan komme igennem Livet uden at oppebære Hjælp, men hvor dette vilde blive umuligt, hvis man skulde betale Dyrtidsskat; følgelig har man, som jeg nævnede, fastsat, at visse Indtægter kan fritages for Dyrtidsskatten. Saaledes som Loven hidtil har været affattet, medfører dette imidlertid et urimeligt Spring i Skattepaalæget fra dem, der var dyrtidsskattefri, til dem, som kom til at bære Skatten med fuld Vægt. Hvis en Kommune sætter Grænsen ved 3,000 Kr., vil den, der har 3,000 Kr. i Indtægt, være helt fri for Dyrtidsskat, medens den, der har 3,100 Kr., kommer til at svare Dyrtidsskat af sin fulde Indtægt med den Procent, som maa fastsættes i Henhold til Loven. Lovforslagets § 6 gaar derfor ud paa at tillade Kommunalbestyrelserne ved Fastsættelsen af Skatten at fradrage i ethvert Indtægtsbeløb det Beløb, som svarer til den af Kommunen fastsatte Skattefritagelsesgrænse. I det nævnte Eksempel vil altsaa 3,000 Kr. kunne fradrages Indtægten paa 3,100 Kr., og vedkommende Indtægt vil kun blive belastet med Dyrtidsskat for 100 Kroners Vedkommende. Der tilvejebringes derved en jævn Overgang, men denne jævne Overgangsstigning vil ikke være tilstrækkelig, naar der er Tale om saa betydelige Beløb, som Kommunerne kan faa Anvendelse for. Det vil ikke være rigtig, at de mindre, de mellemstore, ja, store Indtægter kommer til at svare Dyrtidsskat med samme Procent som de overmaade eller overvældende store Indtægter, og derfor foreslaas det i § 7 at give Kommunerne Adgang til at anvende en stigende